

El murri tropical de la plaça de l'Oli

Es compleixen 25 anys de la mort de Xavier Cugat

Aquest dimarts 27 d'octubre es compleixen 25 anys de la mort de **Xavier Cugat**, i tot i que la imatge més difosa en els darrers anys de la seva vida va ser la d'un personatge fràvol que freqüentava la premsa del cor, la seva biografia musical, tant sucosa com increïble, val la pena de conèixer. És per això que la revista 440Clàssica d'octubre-novembre li ha dedicat un número especial, que es presentarà aquest mateix 27 d'octubre al Teatre Municipal de Girona (20 h).

Xavier Cugat. Foto: Arxiu 440 Clàssica

Per ambientar com cal la presentació amb repertori cugatí, hi haurà una petita actuació d'una *latin band* formada per professors de l'Escola de Música Moderna de Girona, entre els quals hi ha el bateria **Rafel Rostey**, que als 14 anys va ser fitxat pel mateix **Xavier Cugat** per debutar a la seva orquestra. La formació es completa amb **Alexandre Carbonell** (piano), **Manel Vega** (contrabaix), **Xavi Molina** (saxo i clarinet) i **Montserrat Cristau** (veu).

A trobada hi participarà a més l'alcalde de Girona, Carles Puigdemont, i diverses persones que o bé van conèixer l'artista, com el pintor gironí Enric Ansela, o bé estan treballant en la seva vida i obra, com el realitzador Albert Solé, que està ultimant un documental sobre el músic gironí.

Xavier Cugat va néixer amb el segle XX a la petita plaça de l'Oli de Girona, però amb tot just quatre anys es va embarcar amb la família en un transatlàntic que els va deixar a l'Havana. Allà, el nen **Cugat** va iniciar-se en el violí, i després de fer carrera clàssica i de passar diverses aventures i desventures, es va acabar convertint a partir dels anys trenta en la màxima estrella dels ritmes ballables llatins, en plena època daurada de les grans orquestres als Estats Units. Des d'aleshores, **Cugat** és sinònim en l'imaginari col·lectiu de bona part d'Amèrica de glamur i de gèneres que ja han deixat de ser modes per ser estàndards: rumba, mambo, txa-txa-txà, merengue... Així ballava el txa-txa-txà la seva quarta dona, **Abbe Lane**, a la pel·lícula *Susana y yo*, en una escena que va ser censurada a Espanya:

De tot això, dels llegendaris personatges que s'entrecreuen en la seva desmesurada biografia (**Enrico Caruso**, **Charles Chaplin**, **Frank Sinatra**, **Carmen Miranda**, **Abbe Lane**...), de la seva peculiar relació amb Girona i Catalunya i de la seva feina en altres disciplines com el cinema o la pintura, en parla extensament un número especial de 440Clàssica, que és sobretot un retrat polièdric d'un artista universal, murri i entranyable. Del seu caràcter en queda com a mostra aquesta intervenció al programa *La vida en un xip* amb la genial **Mary Santpere**, la darrera que va fer a la televisió, poc abans de morir.